

Anne
West

DE STADSTUIN

Deel 1

Maud

Anne
West
DE STADSTUIN
Deel 1
Maud

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Aan: maudenrob@live.nl, yaramertens@hotmail.com,
brittmertens@gmail.com
Van: Kees Veldstra (keesveldstra@gmail.com)

Beste dames,

Helaas moet ik jullie meedelen dat het geld dat jullie vader voor de tuin had nagelaten op is. Het lukt me af en toe wel wat groenten te verkopen, maar dat is, zoals jullie weten, niet wat jullie vader wilde. Henk had zo graag gezien dat deze tuin bijdraagt aan het welzijn van de buurtbewoners. Ik moet zaden en plantjes kopen om zijn ideeën te kunnen blijven uitvoeren, maar er is geen geld. Gisteren was hier ene Menno Eermans, een projectontwikkelaar. Hij wil de tuin kopen, hij heeft er plannen mee. Wat moet ik doen?

Hartelijke groet,
Kees Veldstra
Tuinman

‘Schat? Of je de tuin wilt verkopen.’

‘Wat?’ Maud propte vlug de vuile was in de wasmachine.

‘De tuin. Of je die wilt verkopen,’ riep Rob vanuit de slaapkamer die ze hadden ingericht als kantoor.

Maud richtte zich even op om haar rug te strekken. ‘Welke tuin?’

‘Ja, weet ik veel. De tuin. Misschien die tuin van je vader?’

Maud greep in de wasmand en duwde nog wat meer was in de toch al overvolle machine. Hoe kwamen ze aan zoveel vuile was met z’n tweeën? ‘Ik weet niet waar het over gaat,’ riep ze terug.

‘De mail is van Kees Veldstra.’

Maud zuchtte. Ze moesten toch eens af van dat stomme gezamenlijke mailadres. In het begin had dat heel romantisch geleken als duidelijk symbool van hun eenheid naar de buitenwereld, maar nu vond ze het alleen maar vervelend en irritant. ‘Ik lees het zo wel, ja?’

‘Ja, oké.’

Het bleef even stil en Maud gooide de deur van de wasmachine dicht. Zo eerst een glas ijskoude icetea achteroverslaan en dan moest ze aan haar avondprogramma beginnen.

‘Er is ook een mail van je zus. Of je naar de verjaardag van Nova wilt komen.’

‘Ik ben nog nooit naar de verjaardag van Nova geweest.’ Maud drukte op wat knoppen.

‘Eens moet de eerste keer zijn. Het is een leuk kind.’

‘Je kent haar nauwelijks.’

‘Ik zie haar regelmatig, Maud, en dat zou je weten als je ooit eens interesse toonde in je zus.’

Maud haalde haar schouders op, maar beseftte dat Rob dat niet kon zien. ‘Yara zal wel weer geld willen.’

‘We zouden kunnen gaan.’

Maud liep hun kantoor in en staarde naar Robs rug. ‘Echt?’

Rob draaide zich naar haar om. ‘Waarom niet?’

‘Waarom wel?’

‘Omdat ze je nichtje is.’

‘Dus?’

‘Maud, als wij kinderen hebben, dan is familie belangrijk.’

‘Maar we hebben geen kinderen.’ Maud draaide zich op haar hakken om voordat Rob verder kon ingaan op die opmerking. ‘Ik heb geen zin om naar Yara te gaan. Ik word er altijd treurig van.’ Ze hoorde Rob zuchten, maar ze negeerde het.

‘Wat ga je doen met die tuin?’

Maud kreunde en liep de woonkamer in van hun riante appartement. Van daaruit was het niet ver meer naar de enorme open keuken waar in een gigantische koelkast de icetea klaarstond. Rob was haar achterna gekomen en voor ze bij de koelkast was, voelde ze zijn armen al om haar heen. ‘Hé, wat is er?’

ONDANKS zichzelf voelde Maud een glimlach over haar gezicht trekken en ze leunde tegen zijn sterke lichaam. ‘Niets. Ik ben gewoon moe.’

‘Zware dag?’

‘Best wel, en ik ben nog niet klaar.’

‘Het is al zeven uur. Laten we een glas wijn inschenken en op het balkon genieten van het avondzonnetje.’

Maud moest al haar wilskracht aanspreken om niet toe te geven aan die verleiding. Door het grote keukenraam viel het warme avondlicht naar binnen. Ze wilde niets liever dan de zon op haar huid voelen. De zomer gleed aan haar voorbij. ‘Nee. Ik moet nog een rapport schrijven en straks heb ik nog een conferencecall met onze vestiging in Houston.’

Rob draaide haar om en keek haar aan. ‘Je gaat toch niet weer tot twaalf uur door?’

Maud haalde haar schouders op.

‘Dit wordt echt te gek.’

‘Ik wil die promotie.’

‘Waarom?’

‘Je weet waarom. Daar hebben we het al honderd keer over gehad.’

‘Voorlopig bezorgt je droom je alleen maar stress.’

‘Dat is wel vaker zo met dromen.’

Rob bleef haar aankijken en Maud begon zich ongemakkelijk te voelen.

‘Wat gebeurt er eigenlijk als je die baan hebt?’

‘Dan ga ik heel hard werken om hem te behouden.’

Rob knikte langzaam. ‘Maar hoe zit het dan met mijn droom?’

Maud slikte. ‘We kunnen best wel even wachten.’

‘Je bent al tweeëndertig. En ik wil trouwens niet zo’n stokoude vader worden.’

‘Rob!’ Maud maakte zich los uit zijn armen. ‘Ik wil het hier nu echt niet over hebben, oké?’

‘Je wilt het er nooit over hebben.’ Er klonk iets verslagens door in Robs stem waar ze van schrok.

‘Dat is niet waar.’

Rob schudde zijn hoofd en liep naar de bank, waar hij zonder haar nog aan te kijken op neerplofte nadat hij demonstratief de afstandsbediening had gepakt en de tv luid had aangezet. Maud voelde zich pissig worden. Wat was dat toch met mannen? *Laten we gewoon een kind nemen.* Natuurlijk, voor Rob was het geen probleem. Hij hoefde niet negen maanden een kind te dragen. Hij hoefde er geen eindeloos zwangerschapsverlof voor op te nemen. Hij zou er geen uur minder om gaan werken, terwijl haar carrière ongetwijfeld zwaar zou lijden onder een kind. En trouwens, iemand moest het toch opvoeden. Ging Rob dat soms doen?

Maud schonk de icetea in en wierp nog een kwade blik op Rob. Met een zucht schoof ze achter de computer en opende de mail. O ja, de tuin. De mail maakte haar niet veel wijzer. Over welke tuin ging dit in vredesnaam?

Opeens kwam er een nieuw berichtje binnen:

Aan: maudenrob@live.nl, yaramertens@hotmail.com

Van: brittmertens@gmail.com

O, die tuin. Papa’s paradijsje in de achterbuurt. Wat was het daar heerlijk. Samen wroeten in de aarde, en maar kletsen. Uren en uren. Ik mis dat nog steeds. Jullie moeten de tuin redden, hoor, zusjes. Papa zou dat gewild hebben. Laat het me weten als ik iets kan doen. Hoewel het nu wel druk is in de commune. Ik moet de nieuwe kippen verzorgen. Nou ja, nieuw. We hebben ze derdehands gekocht op een boerenmarkt in een of ander afgelegen dorp hier in de Loire. Het zijn er wel vijftig. Als ze allemaal eieren gaan leggen, zijn we weer een stukje verder in onze economische onafhankelijkheid.

Lieve groetjes,

Britt

Aha, dé tuin. Dat was waar ook. Ergens in Amsterdam, ingeklemd tussen hoge herenhuizen, had hun vader een stuk grond gehad, een binnentuin. Verwilderd, overwoekerd, nutteloos. Maud en haar zussen Yara en Britt hadden destijds een tuinman aangesteld, een vriend van hun vader. Waarna ze alle drie de goede man en de hele tuin vergeten waren. Hoeveel van hun vaders geld had Kees Veldstra eigenlijk in de tuin gestoken? Britt had makkelijk praten vanuit haar commune. Dat kind was al in geen jaren in Nederland geweest. Het was goed met haar. Die tuin moest weg, anders kon Maud het allemaal weer oplossen, en daar had ze echt geen zin in. Op dat moment ging haar telefoon. Zonder te kijken wie het was zei Maud: ‘Ja?’

‘Dit kunnen we niet maken.’

‘Yara?’

‘Papa heeft ons dat tuintje nagelaten. We kunnen het niet zo-
maar verkopen.’

Maud zuchtte diep. ‘Niet jij ook al.’

‘Wat bedoel je?’

‘Britt wil ook niet verkopen.’

‘Mooi.’

‘En wanneer ben jij voor het laatst in die tuin geweest?’

‘Dat doet er helemaal niet toe. Het gaat om de herinneringen.’

‘Ik heb geen herinneringen aan die tuin en jouw herinneringen eraan kunnen onmogelijk erg mooi zijn,’ zei Maud bot. ‘Of wil jij soms de schulden die gaan ontstaan betalen?’

‘Jeetje, Maud. Je weet dat ik geen geld heb. Nova heeft over een week een schoolreisje en dát kan ik niet eens betalen.’

‘Nou, dan lijkt het me duidelijk, toch?’

‘Jij hebt geld zat.’

Maud zuchtte. Het was altijd hetzelfde liedje. In Yara’s ogen was ze zo rijk als Donald Trump. Nou ja, vanuit haar perspectief gezien klopte dat misschien ook wel. Yara was een alleenstaande moeder die moest leven van twee flutbaantjes zonder toekomst. ‘Luister, Yara, ik weet niet hoeveel dat stuk grond oplevert, maar je kunt het geld zo te horen goed gebruiken.’

‘Ja, dat is zo, maar daar draait het nu niet om. Dit was van papa. Hij was er de laatste jaren van zijn leven bijna elke dag.’

‘Om mama te ontwijken. Wat moest hij anders?’

‘Hoe kunnen we iets wegdoen wat hem zoveel plezier heeft gegeven?’

Maud dacht hier even over na. Was ze te ongevoelig? Het zou niet de eerste keer zijn, zo eerlijk was ze wel naar zichzelf. Feit was dat Yara en Britt waarschijnlijk meer wisten van de laatste jaren van hun vaders leven dan zij. Te druk met carrière maken, dus ze had hem nauwelijks meer opgezocht. Al dat gedoe in haar familie destijds was haar sowieso een doorn in het oog geweest, dus werk was altijd een makkelijk excuus. ‘Wat deed hij eigenlijk in die tuin?’

‘Hij kweekte er aardbeien. Dat weet je toch nog wel?’

‘Aardbeien?’

‘Ja, aardbeien,’ zei Yara. ‘Hij kweekte ze en gaf ze daarna weg aan de armen in de buurt.’

‘Hij gaf aardbeien aan arme mensen? Jemig, daar kan Robin Hood nog een puntje aan zuigen.’

‘Nou, zoiets. Ik weet het ook niet, hoor. Ik heb eigenlijk nooit echt goed naar hem geluisterd als hij het erover had. Ik had mijn eigen problemen toen.’

Eigenlijk waren ze vreselijke dochters voor hun vader geweest, bedacht Maud. Zij was er nooit, Yara luisterde maar half en Britt was toen al een vaag kind met allerlei belachelijke ideeën. Een knagend schuldgevoel drong zich aan haar op. Tegelijk bemerkte ze irritatie. Waarom moest zij dit nu weer oplossen? Als oudste zus keek iedereen altijd naar haar. Kon niemand in dit gezin eens zelf nadenken? Ondanks zichzelf opende ze haar agenda en speurde naar een gaatje. ‘Ja, oké, ik ga van de week wel even langs om te horen wat die tuinman te melden heeft.’

‘Wil je dat doen? O, ik wil zelf ook wel gaan, maar Nova...’ begon Yara.

‘Ik ga wel, zei ik toch,’ onderbrak Maud haar meteen. Ze had geen zin in een ellenlang verhaal over Nova of al de andere problemen waar haar zus dagelijks mee worstelde.

‘Dank je wel. Laat je het weten?’

‘Wat moet ik laten weten? Of ik mijn baan inruil voor het uitdelen van aardbeien aan paupers?’

‘Nee, of we de verkoop gaan stoppen.’

We? Maud had in dit hele verhaal nog geen ‘we’ gehoord. Zij loste het weer op, en zij alleen. ‘Ik weet nog niet of ik de verkoop ga stoppen. Ik ga alleen horen wat die tuinman te melden heeft.’

‘Dat is hetzelfde,’ zei Yara.

‘Dat is niet hetzelfde. Groetjes aan Nova.’ Maud drukte haar zus weg en gooide haar telefoon op het bureau. Waarom had ze hiermee ingestemd? Wat kon het haar eigenlijk schelen? Nou ja, ze had geen tijd om daarover na te denken. Ze moest nog snel even wat stukken herlezen ter voorbereiding van de conferencecall en o ja, dat rapport. Met een diepe zucht ging Maud aan de slag.

Een paar dagen later had Maud nog meer spijt van haar aanbod. Rennend door de regen op weg naar de tramhalte vervloekte ze deze dag. Hier had ze echt geen tijd voor. Dat stomme rapport was nog steeds niet af en de conferencecall met Houston had haar alleen nog maar meer werk opgeleverd. Het kwam nooit af, maar het moest af, want dat zou zwaar meetellen in haar kansen op promotie.

Maud zag de tram bij de halte staan. Nee hè! Zo hard als haar hakken toelieten rende ze het laatste stukje. Te laat. Verdomme. Kwaad keek ze op haar horloge. Een kwartier wachten. Shit, ook dat nog. Wacht, ze kon ondertussen haar secretaresse wel bellen.

‘Dit is de voicemail van Leonie Coppens. Ik ben helaas niet aanwezig, maar laat een boodschap achter en ik bel u zo snel mogelijk terug.’

Maud keek weer op haar horloge. Kwart over vijf. Tjonge jonge, dat kind zou ook echt nooit eens wat langer blijven. Geen wonder dat ze nog steeds maar een secretaresse was. Met zo’n negen-tot-vijfmentaliteit kwam je echt nergens.

Dan maar de mail. Op haar telefoon probeerde Maud in de regen wat berichten weg te werken, maar dat was lastig met in haar ene hand haar tas en in de andere een paraplu. Dat rotte Hollandse weer ook. Misschien moesten ze weer eens op vakantie naar een heerlijk warm land. Maud stond zichzelf enkele seconden toe daaraan te denken. Samen met Rob op het strand, lekker eten, nergens aan denken. Maar ja, daar had ze de komende maanden echt geen

tijd voor. Resoluut duwde Maud gedachten aan een brandende zon op haar huid weg.

Gelukkig, daar was de tram. Helaas was hij overvol. Ingeklemd tussen vreemde, klamme lichamen probeerde Maud alsnog wat mails te verwerken. Ze bleven maar komen. Ver hoefde ze niet; na een paar minuten wurmde ze zich weer de tram uit. Ze was nog steeds in de Amsterdamse binnenstad, op de zoveelste gracht. Ze checkte even haar route en liep de gracht af. Het was al lang geleden dat ze hier was geweest. Vlak na het overlijden van haar vader had ze samen met Britt en Yara de tuin bezocht. Het was in die tijd zo druk en hectisch geweest dat ze de indrukken die ze toen had gehad van de tuin niet echt had opgeslagen. Er gebeurde te veel in te korte tijd.

Opeens zag ze aan een lantaarnpaal een houten bordje hangen. *Aardbeien te koop*. Maud volgde de pijl naar een volgend bordje. Om haar heen werd het steeds rustiger. De grachtenpanden hier zagen er verwaarloosd uit. Ze leken opgedeeld in kleine appartementen met hier en daar vale gordijnen voor het raam of kapotte luxaflex. Onkruid tierde welig tussen de stoepranden en langs de muren stonden fietsen die zo te zien net uit de gracht waren gevist. Maud zou zich het liefst omkeren.

Nog onverwacht stond ze voor een houten poort tussen twee grachtenhuizen in. Ze zag nergens een bel, dus opende ze de poort. Ze kwam in een smal, donker steegje. Maud zuchtte diep. Serieus? Hier had ze echt geen tijd voor. Met nog een snelle blik op haar horloge baande Maud zich een weg langs de hoge muren van de grachtenpanden. Opeens stond ze in een tuin. De overgang was zo groot dat Maud even verbaasd om zich heen keek. Net op dat moment piepte de zon door het dikke wolkendek. Voor haar strekte zich een veld vol aardbeienplantjes uit. De druppels op de blaadjes glinsterden in de zon. En tussen al die glinsterende druppels ontdekte Maud de rode vruchten. Glanzend en nat van de regen. De tuin was veel groter dan ze zich herinnerde en werd beschermd door de huizen eromheen. Twee vrij grote kassen stonden in hoeken van de tuin. In het midden stond een houten schuur waar een man een pijp rookte. Maud liep vastberaden naar hem toe. 'Meneer Veldstra?'

‘Dag Maud.’ De man stak een verweerde hand naar haar uit. Hij had donkere ogen en grijze krullen. Maud herinnerde zich hem vaag. Hij was vaak bij hen thuis geweest, maar zij zat dan meestal op haar zolderkamertje te werken. Ze schudde zijn hand, wat haar bijna een paar botbreuken opleverde, en keek om zich heen. In het schuurtje stonden op een tafeltje doosjes met grote, glanzende aardbeien. Tegen de muren stond en hing allerlei gereedschap. Wat een armoedig zootje.

‘Ik ben hier om het over de verkoop van de tuin te hebben,’ zei ze.

‘Dat dacht ik al.’ Kees Veldstra nam nog een haal van zijn pijp.

‘Dus er is een bod gedaan.’

‘Ja, door een projectontwikkelaar.’ Veldstra had een diepe, warme stem die leek te resoneren tussen de plantjes. Ze herinnerde zich hoe ze ’s avonds op haar kamer zijn bulderende lach door de muren heen hoorde. Hij was een van de weinige mensen die destijds lachte in hun huis.

‘Ah, nou, mooi.’ Maud dacht aan de opmerkingen van haar zussen. Maar wat moesten ze in vredesnaam met dit stuk grond? Wat als ze het niet zou verkopen? Zouden Yara of Britt er dan opeens tijd aan gaan besteden? Natuurlijk niet. Had het zin om dit te behouden om sentimentele redenen?

‘Bij nader inzien is het toch niet zo mooi,’ zei Veldstra. Hij liep het schuurtje in en kwam terug met een papier in zijn handen. Zwijgend overhandigde hij het aan Maud. *Handen af van onze tuin! Geen gebouwen op onze aardbeien!* las ze.

‘Die man wil er een luxe bungalow bouwen. Hij heeft zelfs al toestemming van de gemeente. Maar de buurtbewoners vinden dat geen goed idee,’ legde Veldstra uit.

Maud zuchtte. ‘Nou en? De gemeente heeft het toch goedgekeurd?’

‘Ze dreigen zich hier vast te ketenen.’

‘O, dat meen je toch niet? Is er niet een of andere kerncentrale waaraan ze zich kunnen vastketenen?’

‘Niet hier in de buurt,’ zei Veldstra.

‘Verdomme.’ Hier had ze echt geen tijd voor.

‘Ze willen zelfs *Hart van Nederland* bellen.’

‘Waarom in vredesnaam?’

‘Deze tuin is belangrijk voor de buurt. Veel oudere bewoners herinneren zich jouw vader nog. Ze waren erg op hem gesteld en waardeerden wat hij deed voor de wijk. Er zijn mensen hier die nauwelijks kunnen rondkomen en ze genieten hier van groen en aardbeien.’

Maud keek om zich heen. ‘Ze kunnen toch ook naar het Vondelpark?’

‘Openbaar vervoer kost geld.’

‘Fietsen is gratis. Hier heb ik geen tijd voor.’

‘Prima. Jij staat de journalisten te woord, neem ik aan?’ Veldstra draaide zich om en liep de schuur binnen.

‘Nee, natuurlijk niet.’ Geïrriteerd volgde Maud hem naar binnen.

‘Mis je je vader?’

De vraag kwam zo onverwachts dat Maud even wankelde alsof iemand wat tegen haar aan gegooid had. ‘Soms. Wat heeft dat hiermee te maken?’

Veldstra draaide zich naar haar om. Zijn donkere ogen leken haar af te tasten. ‘Ik vroeg het me gewoon af omdat je hier nooit meer bent geweest.’

‘Ik heb het druk.’

Veldstra knikte alleen maar. ‘Hoe is het met je moeder?’

‘Goed. Tenminste, toen ik haar laatst even sprak.’

‘Weet ze dat je de tuin gaat verkopen?’

‘Nee, en het zal haar ook weinig kunnen schelen.’

‘Denk je dat?’

‘Dat weet ik. En kunnen we nu even ter zake komen?’ Maud voelde haar telefoon in haar zak trillen. Dat was vast belangrijk en zij stond hier tussen de aardbeien haar tijd te verdoen.

‘Ja hoor. Wat wil je dat ik doe?’

Maud keek de tuinman wezenloos aan. Ze had geen idee. Waarom had ze hiermee ingestemd? Haar zussen gingen fijn door met hun leven en zij mocht het weer oplossen. Het was ook altijd hetzelfde liedje. Ze had echt geen zin in al het gedoe. ‘Dus die vent heeft alles al rond? Toestemming, vergunning, de hele mikmak.’

‘Dat klopt.’

‘En met zijn prijs kun je eventuele schulden en kosten aflossen?’
‘Alles.’

‘Nou, dan is er toch niets aan de hand? Verkoop het maar. Ik doe niets fout.’

‘Wat jij wilt,’ zei Veldstra.

‘Het zal wel loslopen. Er zijn belangrijkere dingen in deze wereld dan een tuintje met aardbeien.’ Maud maakte aanstalten om de schuur te verlaten. ‘Als die man komt, laat hem maar contact opnemen met ons. En laat me weten hoeveel we je schuldig zijn qua loon en kosten en zo.’ Ze draaide zich even om om de tuinman toe te knikken. Ze kon zijn blik niet helemaal peilen. Was hij teleurgesteld? Boos? Opgelucht? Was dit eigenlijk zijn baan? Of deed hij dit vrijwillig? Jemig, ze had geen idee. Nee, gezien zijn leeftijd was hij zeker al met pensioen. ‘Eh, ik zal kijken of ze ergens anders nog een tuinman nodig hebben,’ zei ze om toch iets van dankbaarheid te tonen.

‘Dank je, maar dat is niet nodig.’

‘O, nou, oké. Dank je wel dus.’

‘Graag gedaan. Tot ziens, Maud.’

‘Ja.’ Maud liep zo snel ze kon naar het steegje. Dit was opgelost. Op naar het volgende probleem.

Weer trilde haar telefoon in haar zak. Met een zucht keek Maud op het scherm en ze nam op. ‘Hoi Yara.’

‘Hoi. Ben je al bij de tuin geweest?’

‘Ik kom er net vandaan.’

‘O, is het geregeld?’

‘Ja.’ Maud onderdrukte de neiging om het gesprek weg te drukken. Normaal hadden haar zussen ook niet zoveel belangstelling voor haar.

‘Mooi, want ik wil Nova wat maatschappelijke verantwoordelijkheid bijbrengen. En toen dacht ik gelijk aan de tuin. Zo kan ik toch de nagedachtenis aan papa een beetje eren en Nova wat vertellen over haar opa. Ze herinnert zich hem niet echt meer.’

Maud voelde een hoofdpijn opkomen. ‘Papa’s nagedachtenis eren? Jemig, Yara. Vind je dat niet een beetje laat?’

‘Nee, hoezo?’

‘Nou ja, in ieder geval zou ik dan maar snel zijn, want de tuin wordt verkocht.’

‘Maud!’

‘Luister, wat moeten we ermee? Een of andere projectontwikkelaar heeft een goed bod gedaan.’

‘Een projectontwikkelaar?’

‘Ja, en voordat je gaat zeuren: hij heeft alle vergunningen. Dus niets aan de hand.’

‘Niets aan de hand? Komt er een gebouw op papa’s tuin?’

O, jemig. Dit was echt absurd. Vijf jaar lang had niemand naar die tuin omgekeken en nu begon iedereen opeens moeilijk te doen. Maud had er meer dan genoeg van. ‘O, kom op, Yara, doe normaal. Je weet niet eens hoe die tuin eruitziet.’

‘Maar papa zou dat verschrikkelijk vinden.’

Tot Mauds grote ergernis raakten die woorden haar. Ze had er geen verklaring voor en boos drukte ze het gevoel van melancholie en verdriet dat haar opeens overviel weg. ‘Ik heb hier echt geen zin in, Yara. Jij hebt ook nooit naar deze tuin omgekeken en nu zadel je mij ermee op.’

‘Je weet waarom ik niet naar de tuin kon omkijken, Maud. Eerst al die problemen met...’

‘O, houd daar nou eens een keer over op,’ onderbrak Maud haar. ‘Altijd maar weer die excuses. Ik ben er echt helemaal klaar mee.’

Yara zweeg en Maud stelde zich voor hoe de tranen over het witte gezicht van haar zusje stroomden. Huilen was Yara’s beproefde ontsnappingsmethode, alleen was Maud er ongevoelig voor geworden.

‘Wat ben je toch een kreng,’ snifte Yara ten slotte.

Maud haalde haar schouders op en besepte toen dat Yara dat niet kon zien. ‘Zal wel.’

‘Ik begrijp echt niet hoe iemand als Rob het met jou uithoudt.’

Maud merkte dat ze steeds kwader werd. ‘Bemoei je niet met mij en Rob.’

‘Jullie komen zeker weer niet op Nova’s verjaardag?’

‘Dat klopt inderdaad.’

‘Hoe kan Nova dan ooit haar familie leren kennen?’

Maud besloot die vraag gewoon te negeren. ‘Als jij zo nodig die tuin wilt behouden, dan ga je dat zelf maar regelen. Volgens mij hebben we een gelijkelijk inbreng in het beleid rond de tuin. Ik vind alles best, als ik er maar geen last van heb. Ik heb het veel te druk voor al die onzin.’

‘Ach ja, met die promotie.’ Yara’s stem klonk spottend.

‘Inderdaad, en jij mocht willen dat jij kans had op zo’n geweldige positie.’

‘Het probleem is alleen dat je al jaren een kans hebt, zoals jij dat noemt, maar dat er niets gebeurt terwijl jij jezelf halfdood werkt en geen tijd hebt voor echt belangrijke dingen zoals je nichtje. Zonde van je tijd, lijkt mij.’

‘Ik ga ophangen. Doe met die tuin wat je wilt, maar laat mij erbuiten. Dag.’ Voordat ze ook nog maar iets kon zeggen drukte Maud haar zusje weg. Langs de grachten liep Maud weer snel terug naar de tram. Als ze snel was kon ze nog wat werk thuis doen voor Rob het diner klaar had.

Het zat echter niet mee. Toen Maud na een vervelende tramrit eindelijk thuiskwam, stond de tafel al gedekt. Met kaarsen en een bos rozen. Maud onderdrukte ergernis. Wanneer moest ze nu haar werk doen? Meteen schaamde ze zich. Was het al zo ver gekomen dat ze een lief gebaar van Rob niet meer waardeerde omdat ze wilde werken?

‘Hallo lieverd.’ Rob dook achter haar op en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Ik heb lekker voor je gekookt.’

‘Ik moet eigenlijk...’ begon Maud. Nee, dit kon ze niet maken. Misschien later vanavond. Of vannacht desnoods, als Rob sliep en niets in de gaten had.

‘Ik wilde gewoon eens een avondje met z’n tweeën,’ zei Rob. ‘Zonder werk of ander gedoe. We hebben zo weinig tijd voor elkaar en als we eens samen zijn, maken we ruzie. Dat wil ik niet.’

Maud zuchtte diep. ‘Nee, ik wil dat ook niet.’

‘Kom.’ Rob leidde haar naar de tafel en trok haar stoel naar achteren. Maud giechelde en voelde zich weer even dat jonge ding dat tien jaar geleden halsoverkop verliefd werd op de charmante en goedmannerde man aan de bar, die haar spontaan een drankje

aanbood. En dat terwijl haar vriendinnen haar nog zo hadden ge-
waarschuwd voor barhangers en hun vreselijke gewoontes. Had-
den zij het even mis.

‘Wat een mooie bos rozen,’ zei ze terwijl ze ging zitten.

Rob zoende haar even in de nek, wat bij Maud heel prettige ril-
lingen veroorzaakte ondanks dat ze de druk voelde om te gaan wer-
ken. ‘Ik ben zo terug,’ zei hij.

Maud wachtte tot Rob in de keuken was verdwenen en greep
toen snel haar telefoon. Was er nog iets belangrijks wat nu moest
gebeuren? Misschien even deze mail beantwoorden. O, en ze moest
nog wat instructies aan Leonie appen zodat zij morgen meteen aan
de slag kon. En wellicht...

‘Maud, wil je alsjeblieft dat ding wegdoen?’ Rob stond opeens
weer in de kamer, met een schaal in zijn handen.

‘Ik wilde alleen maar even...’

‘Alsjeblieft.’

Iets in Robs toon deed Maud meteen haar telefoon uitzetten. Ze
voelde dat ze heel dicht bij een gevaarlijke grens was. Er was niet
heel veel voor nodig om die over te steken, en de gevolgen zouden
enorm zijn. Maud beseftte opeens hoe slecht hun relatie de laatste
tijd was. Ze hadden inderdaad weinig tijd voor elkaar gehad. Of
nee, zij had weinig tijd voor Rob gehad. Als ze heel eerlijk was, was
dat het grootste probleem. ‘Sorry,’ mompelde ze.

‘Vanavond even niets, Maud,’ zei Rob.

‘Nee, oké.’

Rob zette de schaal op tafel. Het rook heerlijk. Hij kon verruk-
kelijk koken, maar ze had zich de laatste tijd zelfs geen tijd gegund
om met hem te eten.

‘Hoe was het in de tuin?’

‘O, jeetje,’ zei Maud hartgrondig.

Rob glimlachte. Hij had zich vanochtend niet geschoren en zag
er heel mannelijk uit. Dat maakte hem onweerstaanbaar. Maud
probeerde zich te herinneren wanneer ze zich voor het laatst in zijn
armen had gestort voor een hartstochtelijke vrijpartij. Hm, dat kon
ze niet meer terughalen. Dit was nog erger dan ze dacht.

‘Zo erg?’ Rob nam tegenover haar plaats.

‘Nou, volgens mij is alles goed geregeld. De koper heeft alle vergunningen. Dus...’ Maud maakte een wegwerpgebaar.

‘Dus de tuin wordt snel verkocht?’

‘Als het aan Yara en Britt ligt niet.’

‘Niet?’

‘O, echt, Rob. Het is niet te geloven. Niemand heeft ooit naar die tuin omgekeken en nu beginnen ze opeens over de emotionele waarde van die tuin omdat papa er zo aan gehecht was.’

‘Hij was er ook aan gehecht,’ zei Rob. ‘Ik kan me hem eigenlijk alleen maar herinneren in die tuin. Hij was nooit thuis.’

‘Nee, logisch.’

Rob schepte haar bord goed vol. Vervolgens schonk hij ook een glas wijn in en Maud voorspelde somber dat er vanavond niets meer van werken zou komen. En dat was goed, dacht ze er gelijk achteraan. Heel goed.

‘Eigenlijk is het een mooie plek om je vader te herdenken, en ook voor Nova om haar opa te leren kennen. Hij was dol op haar, weet je nog?’

‘Wat heeft Nova hiermee te maken? Dat kind is een tiener. Volgens mij interesseert de familiegeschiedenis haar geen klap.’

‘Het lijkt me een slim meisje.’

‘Wat heb jij toch met Nova?’ vroeg Maud geïrriteerd.

‘Ze is ons nichtje, Maud. Ik begrijp eigenlijk niet waarom je haar zo negeert.’

Maud nam een hap. ‘Dit is heerlijk.’

‘Dank je.’ Rob bleef haar aanstaren.

‘Gaat dit om die verjaardag? We kunnen best een uurtje gaan als je dat zo belangrijk vindt.’

Rob schudde zijn hoofd. ‘Je begrijpt het echt niet, hè?’

‘Luister, als Yara en Britt die tuin willen houden, zal ik ze echt niet in de weg staan. Zolang ik er maar geen omkijken naar heb.’

‘Als mijn zus nog leefde en ze had een kind mogen krijgen, dan had ik hem of haar rot verwend.’

Maud liet de volgende hap die op weg was naar haar mond weer langzaam terugzakken naar haar bord. Tussen haar en Rob hing opeens een wereld van verdriet. O, shit, het was augustus. Hoe had

ze zo ongevoelig kunnen zijn? Wanneer had ze Rob voor het laatst gevraagd hoe hij zich voelde? En hoe vaak had ze wel gezegd dat ze haar zussen kon schieten? Heel vaak, nu ze erover nadacht.

‘Ik begrijp gewoon niet hoe je zo achteloos met je familie kunt omspringen. Wees blij dat je ze hebt.’

‘Dat ben ik ook heus wel.’

Rob glimlachte zuur. ‘Dat is niet waar.’

‘Oké, ik heb gewoon niet zo’n band met mijn zussen als jij had met de jouwe.’

‘Je doet er volgens mij ook niet zoveel moeite voor, of wel?’

‘O, Rob, alsjeblieft. Je weet hoe druk ik het heb.’

‘Ja, dat is jouw excuus voor alles. Druk.’

‘Je weet hoe belangrijk mijn werk voor me is.’

‘Dat weet ik. Het is belangrijker dan wie of wat dan ook in jouw leven.’ Robs stem klonk niet eens verwijtend. Het was gewoon een conclusie.

Maud voelde een steek van pijn. ‘Denk je dat echt?’

Rob zweeg.

Maud slikte. Ze had geen trek meer in het eten. Kwam ze echt zo over? Het was toch normaal dat ze zich inzette om hogerop te komen? Iedereen deed dat. Uiteindelijk wilde ze alleen maar iets wat goed voor hen allebei zou zijn. Ze zou meer verdienen en meer zekerheid hebben. Ze zou lekkerder in haar vel zitten omdat ze eindelijk de baan had die ze zo graag wilde. Dat was toch alleen maar mooi? Rob zou daar ook van profiteren. ‘Het is goed voor ons als ik die promotie krijg.’

‘Het is goed voor jou.’

‘Dat is niet waar. Ik heb je al uitgelegd dat...’

‘Maud, alsjeblieft.’ Rob stak zijn hand in de lucht. ‘Ik heb het allemaal al eens gehoord en ondertussen zie ik ons steeds verder uit elkaar groeien.’

‘We groeien helemaal niet uit elkaar,’ zei Maud fel. ‘We hebben het gewoon druk en dat is heel normaal.’

‘Jouw toekomstdromen zijn anders dan die van mij. Ik begin me steeds meer af te vragen of jouw wensen en die van mij nog wel te verenigen zijn.’

Geschrokken staaarde Maud hem aan. ‘Wat bedoel je daarmee?’
Rob speelde met het eten en haalde zijn schouders op.

‘Vind je dat we uit elkaar moeten gaan?’ vroeg Maud schrill.

‘Soms denk ik daar wel aan, ja.’

Maud wist niet wat ze moest zeggen. Ze schoof haar bord weg en stond op. Opeens stortte haar hele wereld in. ‘Echt waar?’

Rob knikte.

Ze stond daar maar. Ze had nooit gedacht deze woorden uit Robs mond te horen. Ze waren al zo lang bij elkaar. Hij kende haar door en door en er was niemand die ze zo vertrouwde als hem. Verdomme, ze hield van hem. Ze wist niet beter dan dat ze bij hem zou blijven tot ze honderd was.

Rob stond ook op en liep om de tafel naar haar toe. Hij nam haar in zijn armen en kustte haar haren. ‘Ik wil je niet kwijt, Maud, maar ik raak je wel kwijt. Dat gevoel heb ik. We zijn het op fundamentele zaken niet met elkaar eens.’

Maud duwde hem van zich af. ‘Dan heb je het over kinderen?’

‘Onder andere. Maar ook over prioriteiten in mijn leven. Ik vind mijn werk ook leuk, maar er zijn belangrijker dingen. Zoals jij.’

‘Het is maar tijdelijk dat ik...’

‘Tijdelijk duurt al zeker vijf jaar,’ onderbrak Rob haar. ‘Wanneer hebben we voor het laatst samen iets leuks gedaan?’

‘Ja, weet ik veel.’ Maud sloeg haar armen over elkaar.

Rob schudde zijn hoofd. ‘Wat dacht je toen je dit alles zag?’ Hij gebaarde naar het koud wordende diner. ‘Eerlijk zijn.’

‘Oké. *Ik heb hier geen tijd voor.* Dat dacht ik, maar ik heb dat met een weggedrukt,’ zei Maud verdedigend.

‘Geen tijd voor mij dus, dat is het eerste wat je denkt.’

Maud staaarde hem aan. Ze kon het niet ontkennen. Hij kende haar te goed en bovendien was het gewoon waar.

‘Ik wil niet in een relatie zitten waarin ik slechts op de tweede plaats kom na zoiets als werk,’ zei Rob.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg Maud met trillende stem.

Rob haalde zijn schouders op.

Maud stond daar maar, zwijgend tegenover hem. De blik in zijn ogen brak haar hart en maakte haar tegelijkertijd woedend. Wie

was hij om haar leven zo te bepalen? Het antwoord was een klap in haar gezicht. Rob was de man van wie ze hield. Ze had altijd gedacht dat ze alles voor hem overhad, maar blijktbaar was dat dus niet zo. Als ze pijnlijk eerlijk was, dan kwam hij al jaren op de tweede plek. Constant had ze haar baan boven hem geplaatst. Hard werken zat in haar aard. Ze wist ook niet hoe ze dat moest veranderen. Zonder werk was haar leven... leeg. Maud slikte bij die laatste conclusie. Was dat echt hoe ze zich voelde?

‘Ik wil je niet kwijt, Maud,’ zei Rob. ‘Maar ik heb steeds vaker het gevoel dat ik je al heel lang geleden ben kwijtgeraakt.’ Hij kuste haar op haar voorhoofd, streelde haar wang en liep weg. Even later hoorde Maud de voordeur dichtslaan.

Maud is de oudste en succesvolste van drie zussen die samen een stadstuin in Amsterdam erven. Eigenlijk zit ze daar helemaal niet op te wachten. Ze heeft een steady relatie, een goede baan en eindelijk uitzicht op een behoorlijke promotie. En dat terwijl Yara – die ooit tienermoeder werd en nu in haar eentje haar dochter opvoedt – de eindjes aan elkaar moet knopen, en Britt ergens in het buitenland in een hippiecommune woont.

- Toch heeft ook Maud zo haar kopzorgen, want haar vriend Rob heeft een grote kindervens. Daar kan én wil ze nu echt niet over nadenken. Maar als ze zelf niet nadenkt, dan gaan anderen wel voor haar denken. Zo glippen de touwtjes een voor een uit haar handen.

★ ‘Je waant je midden in de stadstuin van de zussen en kunt de aardbeien bijna ruiken!’

– Chicklit.nl

‘Een heerlijke feelgoodroman die werkelijk alle elementen van een goed boek bevat.’

– Biblion-recensie door Lisanne Ortsen

Anne West zit boven op de tijdgeest en weet die in haar feelgoodromans feilloos te vangen. Grappig en scherp, en tegelijkertijd vol herkenbare situaties. Ze schreef eerder onder meer *Superchef* en *Lekker is dat!* Na *Maud* volgen in de Stadstuin-serie ook *Britt* en *Yara*.

Z&K

f facebook.com/zomerkeuning
@ instagram.com/zomerkeuning

ISBN 9789020535631 NUR 340

9 789020 535631

www.zomerenkeuning.nl